

CĂPRIOARA

Ilinca era atât de fericită, în sfârșit singură , departe de lume, în munți, în seara de ajun, fără servicii, fără colegi, fără mașini și tramvaie. Numai mănăstirea cu zăpada care a cuprins-o în lumina nopții. Numai ea și cerul, ea și copacii, ea și albul zăpezii. Asta își dorise din totdeauna să facă, să zboare, să râdă, să alerge de una singură prin noaptea asta , prin ninsoarea asta care-i inunda ochii de atâta sclipire. Nicăieri nu mai văzuse atâta strălucire de culori aruncate pe zapada care devenea purpurie, roșie,violet,roz, albastru ceresc, albastru azuriu, alb noptatec. Asta se întâmplase cu mult în urmă, atunci când era copil, numai atunci de anul nou sau de Crăciun sau iarna, avea puterea aceea de prunc, să se bucure de ceva atât de frumos, de minunat, de miraculous, ca zăpada care nu se mai termina să-i inunde ochii, chipul, hainele și sufletul într-o stare de bucurie fără sfârșit. Acum devenise pentru prima dată copil în adevăratul sens al cuvântului. Parcă lumea în care trăise o făcuse să fie bătrână , să îmbătrânească pur și simplu înainte de vreme și nu era vorba de o bătrânețe a trupului ci de o bătrânețe a sufletului ei, o bătrânețe periculoasă.

Era așa de aproape de zăpadă, încât, ajunsă în pădure, își dori să dispară pur și simplu în albul acela care nu putea să fie decât puritatea lui Dumnezeu, atunci când El a făurit lumea aceasta cu tot ceea ce este pe ea. Îi venea să chiuie, îi venea să râdă, dar nu putea cu glas tare, era singură și atunci râse cu sufletul ei de fecioară îndrăgostită de cer,de univers, de glorie, de măreții fără seamăn, cu sufletul ei de mireasă fără mire.

Zăpada asta o îmbrăca pe ea și tot sufletul ei într-o rochie albă a nunții fără sfârșit, de care nu mai putea și nu mai voia să se dezbrace, pentru că ea se simțea acuma într-o lume fantastică. Cerul era pe pământ, era ajunul, ceva se întâmplase în sufletul ei. Minunea asta de zi pe care o trăise, pe care o așteptase să răsară, să se nască, să vină ca să o poată trăi, îi schimbase existența și avea acum acea putere în ea, care nu-i mai dădea voie să mai sufere inutil. Copacii erau frații ei și cerul pe care voia să-l atingă cu mâna, universul în care ar fi vrut să zboare. Văzu niște flori care nu mai apucaseră să înflorească, erau de-a dreptul înghețate și se întristă puțin pentru că ea, se simțea asemenea lor, și în inima ei nu mai apucaseră să înflorească multe alte lucruri, stări, idei, sentimente.

Lumea în care trăia ea era așa de ciudată, oamenii aveau relații nu mai aveau sentimente.

Acum era într-o altă lume fantastică, frumoasă, era lumea visului ei și voia ca un miracol să i se întâmple din nou, să nu mai fie niciodată tristă, oricare ar fi fost viața ei, orice s-ar întâmpla pe lumea asta. Voia să aibă acest legământ cu ea însăși, că oricât de mare i-ar fi durerea, să-și aducă aminte de noaptea aceasta trăită acum, înainte de marea zi a universului, când ceva miraculos s-a întâmplat, s-au schimbat coordonatele acestei lumi și omenirea aceasta a putut să fie gândită din altă perspectivă, decât aceea a morții și a autodistrugerii.

Dincolo de tot ceea ce trăim și gândim zilnic, frumusețea asta de acum are un sens, trimite la ceva cu totul și cu totul unic, la această puritate pe care noi o putem trăi și o putem simți pentru că suntem veșnici, pentru că El a vrut asta. O, cât de mult ar fi vrut să înțeleagă acest miracol al nașterii, al întrupării, dar mai ales al nașterii din nou, la o viață și la o existență fără margini, care e una lăuntrică, ascunsă, tainică, și numai întreaga tăcere a lumii o poate ascunde și o poate descoperi.

Stând așa în noapte, rezemată de copacul care nu putea să fie decât martorul a ceea ce a fost, ceea ce va veni și nu a fost încă, voia parcă mai mult să înțeleagă, să știe, să simtă, să fie mai aproape de acel ceva neștiut care se ascunde nouă cu un alt înțeles al lumii. Puse urechea pe scoața copacului, voia să audă atunci în noaptea aceea când stelele și luna erau lumânările aprinse care făceau zăpada să strălucească în mii de culori, voia să audă ceva să înțeleagă ceva miraculos, ceva cu totul și cu totul nou în viața ei.

Stând așa cu urechea lipită de copac, mai întâi îi fuse frig, pentru că scoarța era rece dar apoi începu să se încălzească și parcă să fie mai bine, auzi o zbatere, ca un puls, ca o zvâcnire în trunchiul copacului, parcă ceva urca de jos în sus și voia să țâșnească în vârtejuri de neînțeles și își auzi, își simți cum inima îi bate foarte tare. O emoție a cuprins-o, simțea cum ceva de nepătruns în această lume trece prin tot ceea ce înseamnă copac, zăpadă, zi, noapte, soare, lună. Prinse copacul în brațe, copacul acesta era la fel de singur ca și ea, în această pădure plină de copaci. Și ea trăia într-o lume plină de oameni și în felul acesta singurătatea îi era pe zi ce trece și mai mare. De ce, pentru ce? Voia atunci să fie așa ca și copacul acesta pe care îl luase în brațe, apoi se sprijini de el, se lăsă să alunece până ce se rostogoli în zăpadă și stătu așa cu fața în sus să

privească cerul în noapte, luna și stelele cum se rostogolesc pe el într-o mișcare statică. Dar pentru ea toate astea erau într-un dans, pentru că toate în felul lor încercau să strălucească mai tare pentru Cel Care le-au creat și le-a făcut așa de frumoase.

Vă dați seama, în noaptea asta de Crăciun ceva miraculos se întâmplă pentru toată această ordine, pentru toată această măreție pe care eu nu o pot înțelege”. Zăpada era așa de moale , dar pe llinca o prinse frigul și simți nevoia să se scoale de jos, se rezemă din nou de tulpina copacului care o primise așa de tăcut, să mediteze lângă el și-și zise:” aici este starea mea cea mai înaltă, în forma asta eu pot să înțeleg ce este acest miracol al lumii care-l cuprind în mărginirea ei pe Cel Care a creat această lume”.

lilca se uită din nou la cer și la stele și i se păru că o stea este și mai mare și mai mare și mai aproape de ea , parcă vine spre ea, îi veni să râdă de propria ei închipuire pentru că ea își întredeschise ochii intenționat ca să poată să simtă această iluzie și cum se juca așa cu această lumină tainică a nopții și a stelelor, și a zăpezii, deodată auzi un foșnet deosebit de lin. O tresărire și un îngheț o electrocutară de sus până jos și un gând o făcu să se cutremure:”un om!!” Parcă cineva îi pătrunse taina, îi intrase cu brutalitate în sanctuarul ei, în labirintul ei, în ceea ce ea avea mai bun și mai sfânt pe lumea asta, în taina asta în care ea cugeta la ceea ce este cel mai greu de înțeles, și de neînțeles pe această lume, nașterea Lui, nașterea Lui care este așa de tăcut, așa de trist, așa de măreț, așa de magnific, așa de ...nu întoarse capul, stătea lipită de copac, parcă ar fi vrut să se facă mică, mică de tot, să nu fie văzută, să nu fie simțită, îi era frică, foșnetul acela se mai auzi încă o dată așa de lin în singurătatea ei mare, apoi tăcere, și încă o dată...lilca privi înainte fără să clipească și o văzu...cu capul înclinat spre ea, cu urechile mici, cu picioarele zvelte, cu trupul unduindu-se , cu blana perfectă, căprioara...se uita la lilca, și lilca se uita la ea, erau amândouă la fel de speriate, și la fel de libere, la fel de libereeee...să primească și să privească frumusețea pădurii, frumusețea lui Dumnezeu. lilca nu mai putea nici măcar să respire ...nu voia să se miște ca să o facă pe căprioară să se sperie, și să fugă....mai durară câteva secunde în care lilcăi îi era frică să facă un singur gest, căprioara întoarse capul în direcția opusă, făcu un pas, mai făcu unul, și încă unul, după care dispăru printre copaci tot așa de repede cum apăru.

Ilinca putu în sfârșit să tragă aer în piept și rămase mută de bucurie și de atâta frumusețe. Stătu așa un timp fără să se gândească la nimic, voia pur și simplu să fie la fel ca zăpada, urmele lăsate de căprioară, copacul de care stătea rezemată, frunzele care nu mai căzuseră și erau acoperite de albul acela proaspăt nins, ca stelele și luna , ca ninsoarea care cădea peste ea așa de lin, ca acest frig, ca această căldură pe care o trăia, ca această noapte, ca acest firesc care se naște, care există, în această frumusețe a Lui, care a creat tot și în care El a venit să existe la fel cu noi.

Ilinca voia să fugă după caprioara aceea, voia să ia cu ea și zăpada, și stelele și tot, tot, și le luă, pentru că atunci în noaptea aceea a înțeles că frumusețea aceasta de aici și de acum nu va putea fi nicodată distrusă, și dacă sufletul poate să cuprindă în el această frumusețe și dacă El, cel nespus de minunat, a venit să locuiască în această minune a creației sale, noi avem în noi ceva atât de măreț, încât măreția aceasta trebuie căutată de-a pururi pentru că este veșnică. Repetă așa , într-una:”Dumnezeule, ești măreț!”asta îi venea să spună mereu, mereu, și pentru că stătuse atât de mult în ninsoare, în noapte, o cuprinse dintr-o dată frigul și cu aceste cuvinte în gând se îndreptă către interiorul mănăstiri cu fericirea că trăise un înțeles așa de mare, încât avea să se hrănească din el toată viața. Știa că frumusețea aceasta nu va putea să o uite nicodată.

Ilinca zbura cu sufletul și plutea cu trupul prin zăpada care îi îmbrăca pașii și gândurile în culorile ei transparente, spre mănăstirea de unde venise. Intră în biserică în haină de nuntă, pentru că începuse vecernia.